

Dansk udgave

Retsforskrifter

58. årgang

9. december 2015

Indhold

II Ikke-lovgivningsmæssige retsakter

INTERNATIONALE AFTALER

- ★ Meddelelse om datoen for undertegnelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i fiskeripartnerskabsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og den danske regering og det grønlandske landsstyre på den anden side 1

FORORDNINGER

- ★ Kommissionens forordning (EU) 2015/2285 af 8. december 2015 om ændring af bilag II til Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum for så vidt angår visse krav til levende toskallede bløddyr, pighuder, sækdyr og havsnegle og af bilag I til forordning (EF) nr. 2073/2005 om mikrobiologiske kriterier for fødevarer ⁽¹⁾ 2
- ★ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2286 af 8. december 2015 om godkendelse af en væsentlig ændring af varespecifikationen for en betegnelse, der er opført i registret over garanterede traditionelle betegnelser (Belokranjska pogača (GTS)) 5
- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2287 af 8. december 2015 om faste importværdier med henblik på fastsættelse af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 6

AFGØRELSE

- ★ Rådets afgørelse (EU) 2015/2288 af 30. november 2015 om fastsættelse af de finansielle bidrag, medlemsstaterne skal betale til Den Europæiske Udviklingsfond, herunder loftet for 2017, beløbet for 2016, første tranche for 2016 og et vejledende, ikkebindende overslag over de årlige beløb for årene 2018 og 2019 8

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

- ★ Rådets afgørelse (EU) 2015/2289 af 3. december 2015 om fastlæggelse af den holdning, der på Den Europæiske Unions vegne skal indtages i det blandede udvalg, der er nedsat i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union, vedrørende vedtagelsen af fælles retningslinjer for aftalens anvendelse 11

- ★ Kommissionens delegerede afgørelse (EU) 2015/2290 af 12. juni 2015 om midlertidig ækvivalens for så vidt angår de solvensordninger, der er gældende i Australien, Bermuda, Brasilien, Canada, Mexico og USA, og som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikrings-selskaber med hovedsæde i disse lande 22

- ★ Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/2291 af 7. december 2015 om ændring af gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU for så vidt angår maksimumsbeløbet for EU-tilskuddet til programmet for udryddelse af rabies i Letland i 2014 (*meddelt under nummer C(2015) 8607*)⁽¹⁾ 27

- ★ Den Blandede Landbrugskomités afgørelse nr. 2/2015 af 19. november 2015 om ændring af appendiks 1 og 2 til bilag 9 til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter [2015/2292] 29

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

INTERNATIONALE AFTALER

Meddelelse om datoen for undertegnelse af protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i fiskeripartnerskabsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og den danske regering og det grønlandske landsstyre på den anden side

Den 27. november 2015 undertegnede Den Europæiske Union og Danmark og Grønland protokollen om fastsættelse af de fiskerimuligheder og den finansielle modydelse, der er omhandlet i fiskeripartnerskabsaftalen.

Protokollen anvendes følgelig midlertidigt fra den 1. januar 2016, jf. protokollens artikel 14.

FORORDNINGER

KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) 2015/2285

af 8. december 2015

om ændring af bilag II til Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum for så vidt angår visse krav til levende toskallede bløddyr, pighuder, sækdyr og havsnegle og af bilag I til forordning (EF) nr. 2073/2005 om mikrobiologiske kriterier for fødevarer

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 852/2004 af 29. april 2004 om fødevarehygiejne ⁽¹⁾, særlig artikel 4, stk. 4,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum ⁽²⁾, særlig indledningen og artikel 18, nr. 13), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 854/2004 er der fastsat særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum. I forordningen fastsættes det, at medlemsstaterne sørger for, at produktionen og markedsføringen af levende toskallede bløddyr, levende pighuder, levende sækdyr og levende havsnegle underkastes offentlig kontrol som beskrevet i bilag II.
- (2) I del A, kapitel II, punkt 2, i bilag II til forordning (EF) nr. 854/2004 fastsættes det, at den kompetente myndighed skal klassificere de produktionsområder, hvor det er tilladt at høste levende toskallede bløddyr, som hørende ind under én af tre kategorier afhængigt af det fækle forureningsniveau.
- (3) Med henblik på at klassificere produktionsområderne bør den kompetente myndighed fastsætte en undersøgelsesperiode, hvor der skal udtages prøver fra hvert enkelt genudlægnings- og produktionsområde for at afgøre, om de er i overensstemmelse med de standarder, der er specificeret i nævnte forordning.
- (4) I del A, kapitel II, punkt 3, i bilag II til forordning (EF) nr. 854/2004 fastsættes det, at den kompetente myndighed kan klassificere områder som tilhørende klasse A, hvis der her kan høstes levende toskallede bløddyr til direkte konsum. Levende toskallede bløddyr fra disse områder skal opfylde sundhedsnormerne i afsnit VII, kapitel V, i bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 ⁽³⁾.
- (5) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2073/2005 ⁽⁴⁾ er der fastsat mikrobiologiske kriterier for visse mikroorganismer og gennemførelsesbestemmelser, som fødevarevirksomhedslederne skal opfylde i overensstemmelse med de almindelige og særlige hygiejnebestemmelser, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 852/2004. Nærmere bestemt fastsættes der et fødevaresikkerhedskriterium for *E. coli* i levende toskallede bløddyr og levende pighuder, sækdyr og havsnegle.

⁽¹⁾ EUT L 139 af 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 139 af 30.4.2004, s. 206.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 55).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2073/2005 af 15. november 2005 om mikrobiologiske kriterier for fødevarer (EUT L 338 af 22.12.2005, s. 1).

- (6) Codex Alimentarius-kriteriet for *E. coli* for markedsførte produkter adskiller sig fra kriteriet i EU-lovgivningen. Codex Alimentarius-kriteriet er en 3-klasses prøveudtagningsplan ($n = 5$, $c = 1$, $m = 230$ og $M = 700$ *E. coli* MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne), mens EU-kriteriet er en 2-klasses prøveudtagningsplan ($n = 1$, $c = 0$ og $M = 230$ *E. coli* MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne). Denne forskel har betydning for den internationale handel. Codex Alimentarius-kriteriet, som er baseret på internationale standarder, bør også afspejles i de regler om klassificering i klasse A-produktionsområder, der er anført i bilag II til forordning (EF) nr. 854/2004.
- (7) Der er større sandsynlighed for, at man med Codex Alimentarius' tre klasser end med EU's to vil kunne opdage partier, der ikke overholder kravene, navnlig hvis forureningsgraden nærmer sig den lovbestemte grænseværdi. Codex Alimentarius-kriteriet til testning af færdigvarer anses for at være mere videnskabeligt præcis, og den giver gennemsnitligt stort set den samme sundhedsbeskyttelse.
- (8) Forordning (EF) nr. 2073/2005 og forordning (EF) nr. 854/2004 bør bringes i overensstemmelse med Codex Alimentarius for så vidt angår dette kriterium og bør derfor ændres.
- (9) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Planter, Dyr, Fødevarer og Foder —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 854/2004 foretages følgende ændringer:

1) I kapitel II i bilag II før del A indsættes:

- a) følgende punktnummer: »Referencemetoden til analyse af *E. coli* er teknikken med konstatering og MPN (Most Probable Number), som er beskrevet i EN/ISO 16649-3. Der kan anvendes alternative metoder, hvis de er blevet valideret i forhold til referencemetoden i overensstemmelse med kriterierne i EN/ISO 16140.«
- b) udgår følgende punktnummer i del A, punkt 4 og 5: »Referencemetoden til denne analyse er en MPN-test (Most Probable Number) med fem rør og tre fortyndinger som specificeret i ISO 16649-3. Der kan anvendes alternative metoder, hvis de er blevet valideret i forhold til referencemetoden i overensstemmelse med kriterierne i EN/ISO 16140.«

2) Kapitel II, del A, punkt 2, i bilag II affattes således:

- »2. Den kompetente myndighed skal klassificere de produktionsområder, hvor det er tilladt at høste levende toskallede bløddyr, som høre ind under én af tre kategorier afhængigt af det fækle forureningsniveau. Dette kan, hvis det er relevant, gøres i samarbejde med fødevarevirksomhedslederne. Med henblik på at klassificere produktionsområderne skal den kompetente myndighed fastsætte en undersøgelsesperiode, hvor der skal udtages prøver fra hvert enkelt genudlægnings- og produktionsområde for at afgøre, om de er i overensstemmelse med de standarder, der henvises til i dette punkt og i punkt 3, 4 og 5.«

3) Kapitel II, del A, punkt 3, i bilag II affattes således:

- »3. Den kompetente myndighed kan klassificere områder, hvor der kan høstes levende toskallede bløddyr til direkte konsum, som klasse A-områder. Markedsførte levende toskallede bløddyr fra disse områder skal opfylde sundhedsnormerne i afsnit VII, kapitel V, i bilag III til forordning (EF) nr. 853/2004.

80 % af prøverne af levende toskallede bløddyr fra disse områder indsamlet i løbet af undersøgelsesperioden må højst indeholde 230 *E. coli* pr. 100 g kød og væske mellem skallerne. De resterende 20 % af prøverne må ikke indeholde over 700 *E. coli* pr. 100 g kød og væske mellem skallerne.

Ved evaluering af resultaterne for den fastsatte undersøgelsesperiode for opretholdelse af et klasse A-område kan den kompetente myndighed ud fra en risikovurdering foretaget på grundlag af en undersøgelse beslutte at se bort fra et unormalt resultat, der overstiger grænseværdien på 700 *E. coli* pr. 100 g kød og væske mellem skallerne.«

Artikel 2

I kapitel 1 i bilag I til forordning (EF) nr. 2073/2005 foretages følgende ændringer:

1) I tabellen over fødevarer sikkerhedskriterier affattes række 1.25 således:

»1.25. Levende toskallede bløddyr og levende pighuder, sækdyr og havsnegle	<i>E. coli</i> ⁽¹⁵⁾	5 ⁽¹⁶⁾	1	230 MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne	700 MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne	EN/ISO 16649-3	Markedsførte produkter i deres holdbarhedsperiode«
--	--------------------------------	-------------------	---	--	--	----------------	--

2) Fodnote 16 affattes således:

»⁽¹⁶⁾ Hver stikprøveenhed omfatter et minimumsantal af dyr i henhold til EN/ISO 6887-3.«

3) a) I noterne vedrørende fortolkningen af undersøgelsesresultaterne ændres punktummet: »De anførte grænseværdier vedrører hver enkelt undersøgt prøveenhed, undtagen for *E. coli*-undersøgelse af levende toskallede bløddyr og levende pighuder, sækdyr og havsnegle, hvor grænseværdien vedrører en samleprøve.«

til følgende:

»De anførte grænseværdier vedrører hver enkelt undersøgt prøveenhed.«

b) I noterne vedrørende fortolkningen af undersøgelsesresultaterne ændres afsnittet om »*Listeria monocytogenes* i andre spiseklare fødevarer og *E. coli* i levende toskallede bløddyr« til følgende:

»*Listeria monocytogenes* i andre spiseklare fødevarer:

- tilfredsstillende, hvis alle fundne værdier er ≤ grænseværdien
- utilfredsstillende, hvis en eller flere af de fundne værdier er > grænseværdien.

E. coli i levende toskallede bløddyr og levende pighuder, sækdyr og havsnegle:

- tilfredsstillende, hvis alle fem fundne værdier er ≤ 230 MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne, eller hvis en af de fem fundne værdier er > 230 MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne, men ≤ 700 MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne,
- utilfredsstillende, hvis nogen af de fem fundne værdier er > 700 MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne, eller hvis mindst to af de fem fundne værdier er > 230 MPN/100 g af kød og væske mellem skallerne.«

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2017.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. december 2015.

På Kommissionens vegne
Jean-Claude JUNCKER
Formand

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) 2015/2286**af 8. december 2015****om godkendelse af en væsentlig ændring af varespecifikationen for en betegnelse, der er opført i registret over garanterede traditionelle betegnelser (Belokranjska pogača (GTS))**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer ⁽¹⁾, særlig artikel 52, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen har i overensstemmelse med artikel 53, stk. 1, første afsnit, i forordning (EU) nr. 1151/2012 behandlet Sloveniens ansøgning om godkendelse af en ændring af varespecifikationen for den garanterede traditionelle betegnelse »Belokranjska pogača«, der er registreret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 182/2010 ⁽²⁾.
- (2) Da der er tale om en væsentlig ændring, jf. artikel 53, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1151/2012, har Kommissionen i medfør af artikel 50, stk. 2, litra b), i samme forordning offentliggjort ændringsansøgningen i *Den Europæiske Unions Tidende* ⁽³⁾.
- (3) Da Kommissionen ikke har modtaget indsigelser, jf. artikel 51 i forordning (EU) nr. 1151/2012, skal ændringen af varespecifikationen godkendes —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Den ændring af varespecifikationen, der er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, og som vedrører betegnelsen »Belokranjska pogača« (GTS), godkendes.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. december 2015.

På Kommissionens vegne

Jean-Claude JUNCKER

Formand

⁽¹⁾ EUT L 343 af 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 182/2010 af 3. marts 2010 om registrering af en betegnelse i registret over garanterede traditionelle specialiteter (Belokranjska pogača (GTS)), EUT L 53 af 4.3.2010, s. 1.

⁽³⁾ EUT C 224 af 9.7.2015, s. 8.

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) 2015/2287**af 8. december 2015****om faste importværdier med henblik på fastsættelse af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 ⁽¹⁾,under henvisning til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 af 7. juni 2011 om nærmere bestemmelser for anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår frugt og grøntsager og forarbejdede frugter og grøntsager ⁽²⁾, særlig artikel 136, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 fastsættes der på basis af resultatet af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguayrunden kriterier for Kommissionens fastsættelse af faste importværdier for tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i del A i bilag XVI til nævnte forordning.
- (2) Der beregnes hver arbejdsdag en fast importværdi i henhold til artikel 136, stk. 1, i gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 under hensyntagen til varierende daglige data. Derfor bør nærværende forordning træde i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier som omhandlet i artikel 136 i gennemførelsesforordning (EU) nr. 543/2011 fastsættes i bilaget til nærværende forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. december 2015.

På Kommissionens vegne

For formanden

Jerzy PLEWA

Generaldirektør for landbrug og udvikling af landdistrikter

⁽¹⁾ EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ EUT L 157 af 15.6.2011, s. 1.

BILAG

Faste importværdier med henblik på fastsættelse af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)		
KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	MA	88,7
	TR	83,5
	ZZ	86,1
0707 00 05	MA	95,7
	TR	155,6
	ZZ	125,7
0709 93 10	MA	63,6
	TR	138,8
	ZZ	101,2
0805 10 20	MA	83,9
	TR	62,7
	UY	52,1
	ZA	55,2
	ZZ	63,5
0805 20 10	MA	70,7
	ZZ	70,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	TR	88,3
	ZA	96,8
	ZZ	92,6
0805 50 10	TR	93,1
	ZZ	93,1
0808 10 80	AU	155,4
	CL	87,5
	NZ	213,1
	US	118,8
	ZA	137,7
	ZZ	142,5
0808 30 90	CN	80,5
	TR	135,4
	ZZ	108,0

⁽¹⁾ Landefortegnelse fastsat ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1106/2012 af 27. november 2012 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 471/2009 om fællesskabsstatistikker over varehandelen med tredjelande for så vidt angår ajourføring af den statistiske lande- og områdefortegnelse (EUT L 328 af 28.11.2012, s. 7). Koden »ZZ« = »anden oprindelse«.

AFGØRELSE

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2015/2288

af 30. november 2015

om fastsættelse af de finansielle bidrag, medlemsstaterne skal betale til Den Europæiske Udviklingsfond, herunder loftet for 2017, beløbet for 2016, første tranche for 2016 og et vejledende, ikkebindende overslag over de årlige beløb for årene 2018 og 2019

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til den interne aftale mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, om finansiering af fællesskabsbistand i henhold til den flerårige finansielle ramme for perioden 2014-2020 i overensstemmelse med AVS-EU-partnerskabsaftalen samt om tildeling af finansiell bistand til de oversøiske lande og territorier, på hvilke fjerde del i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse ⁽¹⁾ («den interne aftale»), særlig artikel 7,

under henvisning til Rådets forordning (EF) 2015/323 af 2. marts 2015 om finansforordningen for 11. Europæiske Udviklingsfond ⁽²⁾ («finansforordningen for 11. EUF»), særlig artikel 21, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen forelægger i henhold til proceduren i artikel 21-24 i finansforordningen for 11. EUF et forslag, som angiver loftet for medlemsstaternes årlige bidrag for 2017, det årlige bidrag for 2016, den første tranche af bidraget for 2016 og et vejledende, ikkebindende overslag over bidragene i 2018 og 2019.
- (2) Den Europæiske Investeringsbank (EIB) har i overensstemmelse med artikel 52 i finansforordningen for 11. EUF sendt Kommissionen sine ajourførte overslag over forpligtelser og betalinger vedrørende de instrumenter, den forvalter.
- (3) Ifølge artikel 22, stk. 1, i finansforordningen for 11. EUF skal der ved indkaldelse af bidrag først anvendes beløb, der er fastsat for de forudgående EUF'er. Der bør derfor foretages en indkaldelse af midler under 10. EUF.
- (4) Rådet vedtog den 10. november 2014 en afgørelse, der fastsatte loftet for medlemsstaternes årlige EUF-bidrag for 2016 til 3 350 000 000 EUR for Kommissionen og til 250 000 000 EUR for EIB.
- (5) I overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, i Rådets afgørelse 2013/759/EU ⁽³⁾ reduceres medlemsstaternes bidragsandel, jf. artikel 1, stk. 2, litra a), i de interne aftaler om 8., 9. og 10. EUF, tilsvarende, efter at den interne aftale om 11. EUF træder i kraft. Denne reduktion får indvirkning på medlemsstaternes bidrag i 2015, 2016 og 2017 i overensstemmelse med den justeringsløsning, der er valgt af hver medlemsstat —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Loftet for medlemsstaternes årlige EUF-bidrag for 2017 fastsættes hermed til 3 850 000 000 EUR for Kommissionen og 150 000 000 EUR for EIB.

⁽¹⁾ EUT L 210 af 6.8.2013, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 58 af 3.3.2015, s. 17.

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2013/759/EU af 12. december 2013 om overgangsforanstaltninger vedrørende forvaltningen af EUF fra 1. januar 2014 frem til ikrafttrædelsen af 11. Europæiske Udviklingsfond (EUT L 335 af 14.12.2013, s. 48).

Artikel 2

Medlemsstaternes årlige EUF-bidrag for 2016 fastsættes hermed til 3 600 000 000 EUR. Bidraget fordeles med 3 450 000 000 EUR til Kommissionen og 150 000 000 EUR til EIB.

Artikel 3

De EUF-bidrag, som medlemsstaterne hver især skal indbetale til Kommissionen og EIB som første tranche for 2016, er angivet i bilaget til denne afgørelse.

Betalingerne af disse bidrag kan kombineres med justeringer, der er resultatet af fratrækningen af midler, der er indgået forpligtelser for i henhold til afgørelse 2013/759/EU, efter en justeringsplan, hver enkelt medlemsstat har meddelt Kommissionen ved vedtagelsen af den tredje 2015-tranche.

Artikel 4

Det vejledende overslag over de årlige bidragsbeløb for 2018 fastsættes hermed til 4 150 000 000 EUR for Kommissionen og 250 000 000 EUR for EIB og for 2019 til 4 150 000 000 EUR for Kommissionen og 300 000 000 EUR for EIB.

Artikel 5

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. november 2015.

På Rådets vegne
É. SCHNEIDER
Formand

BILAG

MEDLEMSSTATER	Nogle 10. EUF %	1. tranche 2016		
		Betalt til EIB 10. EUF	Betalt til Kommissionen 10. EUF	I alt
ØSTRIG	2,41	0,00	42 175 000,00	42 175 000,00
BELGIEN	3,53	0,00	61 775 000,00	61 775 000,00
BULGARIEN	0,14	0,00	2 450 000,00	2 450 000,00
CYPERN	0,09	0,00	1 575 000,00	1 575 000,00
DEN TJEKKISKE REPUBLIK	0,51	0,00	8 925 000,00	8 925 000,00
DANMARK	2,00	0,00	35 000 000,00	35 000 000,00
ESTLAND	0,05	0,00	875 000,00	875 000,00
FINLAND	1,47	0,00	25 725 000,00	25 725 000,00
FRANKRIG	19,55	0,00	342 125 000,00	342 125 000,00
TYSKLAND	20,50	0,00	358 750 000,00	358 750 000,00
GRÆKENLAND	1,47	0,00	25 725 000,00	25 725 000,00
UNGARN	0,55	0,00	9 625 000,00	9 625 000,00
IRLAND	0,91	0,00	15 925 000,00	15 925 000,00
ITALIEN	12,86	0,00	225 050 000,00	225 050 000,00
LETLAND	0,07	0,00	1 225 000,00	1 225 000,00
LITAUEN	0,12	0,00	2 100 000,00	2 100 000,00
LUXEMBOURG	0,27	0,00	4 725 000,00	4 725 000,00
MALTA	0,03	0,00	525 000,00	525 000,00
NEDERLANDENE	4,85	0,00	84 875 000,00	84 875 000,00
POLEN	1,30	0,00	22 750 000,00	22 750 000,00
PORTUGAL	1,15	0,00	20 125 000,00	20 125 000,00
RUMÆNIEN	0,37	0,00	6 475 000,00	6 475 000,00
SLOVAKIET	0,21	0,00	3 675 000,00	3 675 000,00
SLOVENIEN	0,18	0,00	3 150 000,00	3 150 000,00
SPANIEN	7,85	0,00	137 375 000,00	137 375 000,00
SVERIGE	2,74	0,00	47 950 000,00	47 950 000,00
DET FORENEDE KONGERIGE	14,82	0,00	259 350 000,00	259 350 000,00
EU-27 I ALT	100,00	0,00	1 750 000 000,00	1 750 000 000,00

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2015/2289**af 3. december 2015**

om fastlæggelse af den holdning, der på Den Europæiske Unions vegne skal indtages i det blandede udvalg, der er nedsat i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union, vedrørende vedtagelsen af fælles retningslinjer for aftalens anvendelse

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra a), sammenholdt med artikel 218, stk. 9,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union ⁽¹⁾ («aftalen») trådte i kraft den 1. december 2014.
- (2) Ifølge aftalens artikel 10 skal parterne nedsætte et blandet udvalg. Artiklen fastsætter endvidere, at det nævnte blandede udvalg navnlig skal overvåge anvendelsen af aftalen.
- (3) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 ⁽²⁾ blev der fastsat procedurer og betingelser for udstedelse af visa til transit gennem eller forventede ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage.
- (4) Der er behov for fælles retningslinjer for at sikre en fuldt ud harmoniseret anvendelse af aftalen af medlemsstaternes og Kap Verdes konsulater og for at præcisere forholdet mellem aftalens bestemmelser og de af aftaleparternes retsbestemmelser, der fortsat finder anvendelse for visaspørgsmål, som ikke er omfattet af aftalen.
- (5) Det er derfor hensigtsmæssigt at fastlægge den holdning, der på Unionens vegne skal indtages i det blandede udvalg vedrørende vedtagelsen af fælles retningslinjer for aftalens gennemførelse.
- (6) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (7) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Det Forenede Kongerige og Irland ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Den holdning, der på Unionens vegne skal indtages i det blandede udvalg, der er nedsat i medfør af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union, vedrørende vedtagelsen af fælles retningslinjer for aftalens anvendelse, skal baseres på det udkast til det blandede udvalgs afgørelse, der er knyttet til nærværende afgørelse.

⁽¹⁾ EUT L 282 af 24.10.2013, s. 3.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 3. december 2015.

På Rådets vegne
F. BRAZ
Formand

UDKAST TIL

AFGØRELSE Nr. 1/2015 TRUFFET AF DET BLANDEDE UDVALG, DER ER NEDSAT I MEDFØR AF AFTALEN MELLEM DEN EUROPÆISKE UNION OG REPUBLIKKEN KAP VERDE OM LEMPELSE AF REGLERNE FOR UDSTEDELSE AF VISA TIL KORTVARIGT OPHOLD TIL STATSBOGGERE I REPUBLIKKEN KAP VERDE OG DEN EUROPÆISKE UNION

af ...

vedrørende vedtagelsen af fælles retningslinjer for aftalens anvendelse

DET BLANDEDE UDVALG HAR —

under henvisning til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union ⁽¹⁾ («aftalen»), særlig artikel 10, og ud fra følgende betragtning:

Aftalen trådte i kraft den 1. december 2014 —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

De fælles retningslinjer om anvendelsen af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union vedtages som anført i bilaget til denne afgørelse.

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i ...

På Den Europæiske Unions vegne

På vegne af Republikken Kap Verde

⁽¹⁾ EUT L 282 af 24.10.2013, s. 3.

BILAG

FÆLLES RETNINGSLINJER FOR ANVENDELSEN AF AFTALEN MELLEM DEN EUROPÆISKE UNION OG REPUBLIKKEN KAP VERDE OM LEMPELSE AF REGLERNE FOR UDSTEDELSE AF VISA TIL KORTVARIGT OPHOLD TIL STATSBORGERE I REPUBLIKKEN KAP VERDE OG DEN EUROPÆISKE UNION

Formålet med aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union (»aftalen«), som trådte i kraft den 1. december 2014, er på gensidigt grundlag at forenkle procedurerne for udstedelse af visa til et forventet ophold på højst 90 dage inden for en periode på 180 dage til statsborgere i Republikken Kap Verde (»Kap Verde«) og Den Europæiske Union (»Unionen«).

Aftalen fastsætter på basis af princippet om gensidighed retligt bindende rettigheder og forpligtelser med henblik på at forenkle procedurerne for udstedelse af visum til statsborgere i Kap Verde og Unionen.

Disse retningslinjer, som er vedtaget af det blandede udvalg, der er nedsat i henhold til aftalen, (»det blandede udvalg«) skal sikre en korrekt og harmoniseret anvendelse af aftalen af de diplomatiske og konsulære repræsentationer i Kap Verde og medlemsstaterne. Disse retningslinjer er ikke en del af aftalen og er derfor ikke retligt bindende. Det anbefales imidlertid stærkt, at diplomatisk og konsulært personale konsekvent følger dem, når de anvender aftalens bestemmelser.

Disse retningslinjer betragtes som et dokument, som om nødvendigt bør ajourføres i lyset af de opnåede erfaringer med aftalens anvendelse.

I. GENERELLE ANLIGGENDER**1.1. Formål og anvendelsesområde**

Det fremgår af aftalens artikel 1, at:

»Formålet med denne aftale er på basis af gensidighed at lempe reglerne for udstedelse af visa til kapverdiske statsborgere og unionsborgere for et planlagt ophold på højst 90 dage for hver periode på 180 dage.«

Aftalen anvendes på alle statsborgere i Kap Verde og Unionen, som ansøger om et visum til kortvarigt ophold, uanset hvilket land de bor i.

Aftalen finder ikke anvendelse på statsløse personer, der er indehavere af en opholdstilladelse, som er udstedt af Kap Verde eller medlemsstaterne. Denne personkategori er omfattet af reglerne i gældende EU-ret på visumområdet.

1.2. Aftalens anvendelsesområde

Det fremgår af aftalens artikel 2, at:

»1. Bestemmelserne i denne aftale om lempelse af reglerne for visumudstedelse finder kun anvendelse på kapverdiske statsborgere og unionsborgere i det omfang, de ikke i henhold til Unionens og dens medlemsstaters eller Kap Verdes love eller administrative bestemmelser, denne aftale eller andre internationale aftaler er fritaget for visumpligt.

2. Kap Verdes eller medlemsstaternes nationale lovgivning eller EU-retten finder anvendelse på anliggender, der ikke er omfattet af denne aftale, herunder bl.a. afslag på visumansøgninger, anerkendelse af rejsedokumenter, dokumentation for tilstrækkelige subsistensmidler, nægtelse af indrejse og udsendelsesforanstaltninger.«

Med forbehold af aftalens artikel 8, påvirker aftalen ikke de gældende EU-regler og nationale regler om visumpligt og visumfritagelse. Det foreskrives f.eks. i artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 539/2001⁽¹⁾, at medlemsstaterne bl.a. kan fritage medlemmer af besætningen inden for civil luftfart og skibsfart for visumpligt.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1).

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 ⁽¹⁾ (»visumkodeksen«) anvendes på alle anliggender, som ikke er dækket af aftalen, såsom fastlæggelsen af, hvilket Schengenland der er ansvarligt for behandlingen af en visumansøgning, begrundelsen for at afslå at udstede et visum og retten til at klage over en negativ afgørelse. Endvidere anvendes Schengenreglerne og national ret fortsat på anliggender, som ikke er omfattet af aftalen, såsom på anerkendelsen af rejsedokumenter, dokumentation for rejsens formål og fornødne subsistensmidler, behandlingstiden for visumansøgninger, nægtelse af indrejse på medlemsstaternes område og udsendelsesforanstaltninger.

Selv om betingelserne i aftalen er opfyldt, kan udstedelse af visa stadig afslås, hvis betingelserne i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 ⁽²⁾ (»Schengengrænsekodeksen«) ikke er opfyldt, dvs. hvis personen ikke er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument, er indberettet i Schengeninformationssystemet, personen betragtes som en trussel mod den offentlige orden, den indre sikkerhed, osv.

Anden fleksibilitet i forbindelse med udstedelsen af visa, som er tilladt ifølge visumkodeksen, gør sig fortsat gældende. Visa til flere indrejser med en lang gyldighedsperiode — op til fem år — kan f.eks. udstedes til andre kategorier af personer end dem, der er nævnt i aftalens artikel 4, hvis betingelserne i visumkodeksen (artikel 24) er opfyldt. Ligeledes gælder visumkodeksens bestemmelser om gebyrfritagelse eller gebyrnedsettelse (visumkodeksens artikel 16, stk. 5 og 6) fortsat. Kap Verdes nationale ret finder fortsat anvendelse på alle anliggender, som vedrører Kap Verdes udstedelse af visa til EU-borgere, og som ikke omfattet af aftalen, såsom de anliggender, der er nævnt i de foregående tre afsnit.

1.3. Visumtyper, der er omfattet af aftalen

I aftalens artikel 3, litra d), defineres »visum« som »en tilladelse udstedt af eller en afgørelse truffet af en medlemsstat eller af Kap Verde, som er nødvendig for indrejse i eller transit gennem eller et planlagt ophold på højst 90 dage i den pågældende medlemsstat eller i flere medlemsstater eller i Kap Verde«.

De lempelser, der følger af aftalen, gælder både ensartede visa med gyldighed på alle medlemsstaternes område og visa med begrænset territorial gyldighed. De gælder også visa til kortvarigt ophold og transitvisa udstedt af Kap Verde til EU-borgere.

1.4. Beregning af varigheden af det ophold, hvortil der er udstedt visum

I overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 1, forstås ved begrebet »kortvarigt ophold«: »90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning«.

Indrejsedagen vil blive fastsat som den første dag med ophold på medlemsstaternes område, og udrejsedagen vil blive fastsat som den sidste dag med ophold på medlemsstaternes område. Begrebet »inden for en periode på 180 dage« indebærer, at der anvendes en »rullende« referenceperiode på 180 dage, hvor hver dag i opholdet sammenholdes med den seneste periode på 180 dage for at sikre, at kravet om højst 90 dage inden for en periode på 180 dage fortsat er overholdt. Det betyder, at et fravær i en sammenhængende periode på 90 dage giver mulighed for et nyt ophold på højst 90 dage.

På følgende adresse findes en regnemaskine, som kan benyttes til at beregne varigheden af det ophold, der er tilladt ifølge de nye regler: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/border-crossing/index_en.htm.

Følgende er et eksempel på beregning af et ophold på grundlag af den nye definition:

En person med et visum til flere indrejser med et års gyldighed (18.4.2014-18.4.2015) indrejser for første gang den 19.4.2014 og bliver i 3 dage. Den pågældende person indrejser igen den 18.6.2014 og bliver i 86 dage. I så fald kunne situationen se således ud på de konkrete datoer:

— den 11.9.2014: i løbet af de seneste 180 dage (16.3.2014-11.9.2014) har vedkommende haft ophold i 3 dage (19.4.2014-21.4.2014) plus 86 dage (18.6.2014-11.9.2014) = 89 dage = ingen overskridelse. Vedkommende kan stadig blive op til 1 dag

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).

- fra den 16.10.2014: vedkommende kan indrejse med henblik på et ophold på yderligere 3 dage (den 16.10.2014 bliver opholdet den 19.4.2014 irrelevant (uden for perioden på 180 dage); den 17.10.2014 bliver opholdet den 20.4.2014 irrelevant (uden for perioden på 180 dage, osv.)
- fra den 15.12.2014: vedkommende kan indrejse med henblik på et ophold på yderligere 86 dage (den 15.12.2014 bliver opholdet den 18.6.2014 irrelevant (uden for perioden på 180 dage); den 16.12.2014 bliver opholdet den 19.6.2014 irrelevant, osv.).

1.5. Situationen for de medlemsstater, der endnu ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud, de medlemsstater, der ikke deltager i EU's fælles visumpolitik, og de associerede lande

De medlemsstater, der tiltrådte Unionen i 2004 (Cypern, Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, og Ungarn), 2007 (Bulgarien og Rumænien) og 2013 (Kroatien) er bundet af aftalen fra dens ikrafttræden.

Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien anvender endnu ikke Schengenreglerne fuldt ud. De vil fortsat udstede nationale visa med en gyldighed begrænset til deres nationale område. Når disse medlemsstater anvender Schengenreglerne fuldt ud, vil de fortsat anvende aftalen.

National ret finder fortsat anvendelse på alle spørgsmål, der ikke er omfattet af aftalen, indtil det tidspunkt hvor disse medlemsstater anvender Schengenreglerne fuldt ud. Fra det tidspunkt anvendes Schengenreglerne og/eller national ret på spørgsmål, der ikke er omfattet af aftalen.

Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien er bemyndigede til at anerkende opholdstilladelser, D-visa og visa til kortvarigt ophold, der er udstedt af Schengenlande og associerede lande med henblik på kortvarigt ophold, på deres område.

I overensstemmelse med artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen⁽¹⁾ skal alle Schengenlande anerkende visa til længerevarende ophold og opholdstilladelser, som de andre medlemsstater har udstedt, som gyldige til kortvarigt ophold på hinandens område. Schengenmedlemsstaterne anerkender opholdstilladelser, D-visa og visa til kortvarigt ophold fra lande associerede med Schengen til indrejse og kortvarigt ophold og vice versa.

Aftalen finder ikke anvendelse på Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark, men omfatter fælles erklæringer om det hensigtsmæssige i, at der indgås bilaterale aftaler om visumlempelse mellem Kap Verde og disse medlemsstater.

Selv om Island, Norge, Schweiz og Liechtenstein er associerede med Schengen, er de ikke bundet af aftalen. Aftalen indeholder dog en fælles erklæring om det hensigtsmæssige i, at der indgås bilaterale aftaler om visumlempelse mellem Kap Verde og disse Schengenlande hurtigst muligt.

1.6. Aftalen og andre bilaterale aftaler

Det fremgår af aftalens artikel 11, at:

»Denne aftale har fra og med sin ikrafttræden forrang for bestemmelser i enhver bilateral eller multilateral aftale indgået mellem medlemsstaterne og Kap Verde, hvis sådanne bestemmelser omhandler spørgsmål, der er omfattet af denne aftale.«

Fra datoen for aftalens ikrafttræden ophørte bestemmelserne i de gældende bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne og Kap Verde om spørgsmål, der er omfattet af aftalen, med at være finde anvendelse. I overensstemmelse med EU-retten skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger til at fjerne uoverensstemmelser mellem deres bilaterale aftaler og aftalen.

Hvis en medlemsstat har indgået en bilateral aftale eller ordning med Kap Verde om spørgsmål, der ikke er omfattet af aftalen, finder undtagelsen fortsat anvendelse efter aftalens ikrafttræden.

⁽¹⁾ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

II. SÆRLIGE BESTEMMELSER

2.1. Regler, der finder anvendelse på alle visumansøgere

Det bemærkes, at de lempelser, der er omhandlet nedenfor vedrørende udrejse i tilfælde af tab eller tyveri af dokumenter og forlængelse af visum under ekstraordinære omstændigheder, finder anvendelse for alle visumindehavere fra Kap Verde og medlemsstaterne.

2.1.1. Forlængelse af et visum under ekstraordinære omstændigheder

Det fremgår af aftalens artikel 7, at:

»Kapverdiske statsborgere og unionsborgere, der på grund af force majeure ikke har mulighed for at forlade medlemsstaternes eller Kap Verdes område inden for den frist, der er anført i deres visum, kan i overensstemmelse med værtslandets lovgivning vederlagsfrit få forlænget deres visums gyldighed i det tidsrum, det er nødvendigt, for at de kan vende tilbage til deres bopælsland.«

Hvad angår muligheden for at forlænge gyldigheden af et visum på grund af force majeure (f.eks. ophold på et hospital som følge af en ulykke), hvor indehaveren ikke har mulighed for at forlade medlemsstaternes område inden den dato, der er anført på visummet, finder visumkodeksens artikel 33, stk. 1, anvendelse, i det omfang det er foreneligt med aftalen (f.eks. skal det forlængede visum fortsat være et ensartet visum, der giver ret til indrejse i alle de Schengenmedlemsstater, som visummet var gyldigt til på dets udstedelsestidspunkt). I overensstemmelse med aftalen kræves der i tilfælde af force majeure ikke gebyr for at få forlænget et visum.

2.2. Regler, der finder anvendelse på visse kategorier af visumansøgere

2.2.1. Udstedelse af visa til flere indrejser

Når visumansøgeren skal rejse ofte eller regelmæssigt til Kap Verdes område eller medlemsstaternes område, kan der blive udstedt visum til kortvarigt ophold til flere besøg, forudsat at varigheden af disse besøg ikke overstiger 90 dage inden for en periode på 180 dage.

Det fremgår af aftalens artikel 4, stk. 1, at:

»1. Medlemsstaternes og Kap Verdes diplomatiske og konsulære repræsentationer udsteder visa til flere indrejser gældende i fem år til følgende personkategorier:

- a) medlemmer af nationale og regionale regeringer og parlamenter, forfatningsdomstole og højesteretter, såfremt de ikke er fritaget for visumpligten i medfør af denne aftale, når de rejser i embeds medfør
- b) faste medlemmer af officielle delegationer, der efter en officiel indbydelse stilet til Kap Verde, medlemsstaterne eller Unionen regelmæssigt deltager i møder, høringer, forhandlinger eller udvekslingsprogrammer samt arrangementer afholdt af mellemstatslige organisationer på medlemsstaternes eller Kap Verdes område
- c) forretningsfolk og repræsentanter for virksomheder, der jævnligt rejser til medlemsstaterne eller Kap Verde
- d) ægtefæller, børn (herunder adoptivbørn) under 21 år eller forsørgelsesberettigede børn og forældre, der aflægger besøg hos
 - kapverdiske statsborgere med lovligt ophold på en medlemsstats område eller unionsborgere med lovligt ophold i Kap Verde, eller
 - unionsborgere med ophold i den stat, hvori de er statsborgere, eller kapverdiske statsborgere med ophold i Kap Verde.

Hvis behovet for eller intentionen om at rejse ofte eller regelmæssigt tydeligvis er begrænset til et kortere tidsrum, begrænses gyldigheden af visummet til flere indrejser, bl.a. når

— embedsperioden for så vidt angår de personer, der er omhandlet i litra a)

- varigheden af det faste medlemskab af en officiel delegation for så vidt angår de personer, der er omhandlet i litra b)
 - varigheden af funktionen som forretningsmand eller forretningskvinde eller repræsentant for en virksomhed for så vidt angår de personer, der er omhandlet i litra c), eller
 - opholdstilladelsen for kapverdiske statsborgere med lovligt ophold på en medlemsstats område og for unionsborgere med lovligt ophold i Kap Verde for så vidt angår de personer, der er omhandlet under litra d),
- er på under fem år.»

I betragtning af disse personkategoriers erhvervsmæssige status eller deres familierelation til en statsborger i Kap Verde eller i Unionen, som har lovligt ophold på Kap Verdes eller en medlemsstats område, og under hensyntagen til slægtninge til unionsborgere med ophold i den stat, hvori de er statsborgere, eller til slægtninge til kapverdiske statsborgere med ophold i Kap Verde, er det berettiget at indrømme dem visum til flere indrejser med en gyldighed på fem år eller med en gyldighed begrænset til embedsperioden eller til deres lovlige ophold, hvis dette er under fem år.

For personer, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra a), bør der fremlægges bekræftelse på deres erhvervsmæssige status og varigheden af deres mandat.

Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på personer, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra a), hvis de ifølge aftalen er fritaget for visumpligt, dvs. hvis de er indehavere af et diplomatpas eller tjenestepas.

Personer, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra b), skal fremlægge dokumentation for deres status som fast medlem af delegationen og behovet for regelmæssigt at deltage i møder, høringer, forhandlinger eller udvekslingsprogrammer.

Personer, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra c), skal fremlægge dokumentation for deres erhvervsmæssige status og varigheden af deres aktiviteter.

Personer, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra d), skal fremlægge dokumentation for den inviterende persons lovlige ophold.

Hvis behovet for eller intentionen om at rejse ofte eller regelmæssigt tydeligvis er begrænset til et kortere tidsrum, begrænses gyldigheden af visummet til flere indrejser til dette tidsrum.

Det fremgår af aftalens artikel 4, stk. 2, at:

»2. Medlemsstaternes og Kap Verdes diplomatiske og konsulære repræsentationer udsteder visa til flere indrejser med en gyldighed på et år til følgende kategorier af personer, forudsat at de i det foregående år har fået udstedt mindst ét visum og har gjort brug af det i overensstemmelse med reglerne om indrejse og ophold på den pågældende stats område til:

- a) repræsentanter for civilsamfundsorganisationer, der jævnligt rejser til medlemsstaterne eller Kap Verde i uddannelsesøjemed eller for at deltage i seminarer og konferencer, også inden for rammerne af udvekslingsprogrammer
- b) liberale erhvervsdrivende, som deltager i internationale udstillinger, konferencer, symposier, seminarer eller lignende arrangementer, og som jævnligt rejser til medlemsstaterne eller Kap Verde
- c) personer, der deltager i videnskabelige, kulturelle eller kunstneriske aktiviteter, herunder universitets- og andre udvekslingsprogrammer, og som regelmæssigt rejser til medlemsstaterne eller Kap Verde
- d) deltagere i internationale sportsbegivenheder og deres professionelle ledsagere
- e) journalister og godkendte professionelle ledsagere
- f) skoleelever, studerende (herunder universitetsuddannede under videreuddannelse) og ledsagende lærere, der rejser i studie- eller uddannelsesøjemed, herunder inden for rammerne af udvekslingsprogrammer og andre uddannelsesrelaterede aktiviteter
- g) repræsentanter for religiøse samfund, der er anerkendt i Kap Verde og i medlemsstaterne, personer, der regelmæssigt rejser til medlemsstaterne eller Kap Verde

- h) personer, der regelmæssigt kommer på besøg af lægelige grunde
- i) deltagere i officielle udvekslingsprogrammer arrangeret af venskabsbyer eller kommunale myndigheder
- j) medlemmer af officielle delegationer, der efter en officiel indbydelse stilet til Kap Verde, medlemsstaterne eller Unionen regelmæssigt deltager i møder, høringer, forhandlinger eller udvekslingsprogrammer samt arrangementer afholdt af mellemstatslige organisationer på medlemsstaternes eller Kap Verdes område.

Hvis behovet for eller intentionen om at rejse ofte eller regelmæssigt tydeligvis er begrænset til et kortere tidsrum, begrænses gyldigheden af visummet til flere indrejser til dette tidsrum.«.

Der udstedes i princippet visa til flere indrejser med en gyldighed på ét år til ovennævnte kategorier af visumansøgere, hvis visumansøgeren i det foregående år (12 måneder) har fået mindst ét visum og gjort brug af det i overensstemmelse med reglerne for indrejse og ophold i den/de besøgte land/lande (f.eks. må vedkommende ikke have overskredet visummets gyldighedsperiode), og hvis der er grund til at anmode om et visum til flere indrejser.

I de tilfælde, hvor det ikke er berettiget at udstede et visum med en gyldighed på ét år (f.eks. hvis udvekslingsprogrammets varighed er på under ét år, eller hvis den pågældende person ikke skal rejse ofte eller regelmæssigt i et helt år), vil visummets gyldighed være på under et år, forudsat at de andre krav for udstedelse af visum er opfyldt.

Det fremgår af aftalens artikel 4, stk. 3 og 4, at:

»3. Medlemsstaternes og Kap Verdes diplomatiske repræsentationer og konsulater udsteder visa til flere indrejser med en gyldighed på mindst to år og højst fem år til de i stk. 2 nævnte personkategorier, forudsat at de i de foregående to år har benyttet sig af et etårigt visum til flere indrejser i overensstemmelse med reglerne om indrejse og ophold på værtslandets område.

Hvis behovet for eller intentionen om at rejse ofte eller regelmæssigt tydeligvis er begrænset til et kortere tidsrum, begrænses gyldigheden af visummet til flere indrejser til dette tidsrum.

4. De i stk. 1, 2 og 3 omhandlede personers samlede ophold på medlemsstaternes og Kap Verdes område må ikke overstige 90 dage for hver periode på 180 dage.«.

Der udstedes visa til flere indrejser med en gyldighed fra 2 år op til 5 år til de kategorier af visumansøgere, der er nævnt i artikel 4, stk. 2, forudsat at de i de foregående to år (24 måneder) har gjort brug af visa til flere indrejser med en gyldighed på mindst ét år i overensstemmelse med reglerne om indrejse og ophold i det/de besøgte land/lande, og behovet for at ansøge om et visum til flere indrejser stadig gør sig gældende. Det skal bemærkes, at et visum til flere indrejser med en gyldighed på 2 til 5 år kun udstedes, hvis visumansøgeren i løbet af de to foregående år har fået udstedt to visa med en gyldighed på mindst ét år, og hvis den pågældende person har gjort brug af disse visa i overensstemmelse med lovgivningen om indrejse og ophold i det/de besøgte land/lande. De diplomatiske og konsulære repræsentationer skal ud fra en vurdering af hver enkelt visumansøgning træffe afgørelse om gyldighedsperioden for disse visa, dvs. fra 2 til 5 år.

Der er ingen forpligtelse til at udstede et visum til flere indrejser, hvis ansøgeren ikke har gjort brug af et tidligere visum.

2.2.2. Gebyr for behandling af visumansøgninger

Det fremgår af aftalens artikel 5, stk. 1, at:

»1. Uden at det berører bestemmelserne i stk. 2, opkræver medlemsstaterne og Kap Verde ikke visumgebyrer for følgende personkategorier:

- a) medlemmer af officielle delegationer, der efter en officiel indbydelse stilet til Kap Verde, medlemsstaterne eller Unionen deltager i møder, høringer, forhandlinger eller officielle udvekslingsprogrammer samt arrangementer afholdt af mellemstatslige organisationer på en medlemsstats eller Kap Verdes område
- b) børn under 12 år (*)

(*) NB For at kunne drage fordel af gebyrfritagelsen for denne kategori af personer, skal visumansøgerne kunne dokumentere deres alder.

- c) skoleelever, studerende, universitetsuddannede under videreuddannelse og ledsagende lærere, der tager ophold i studie- eller uddannelsesøjemed
- d) forskere, der rejser i videnskabeligt forskningsøjemed
- e) unge under 25 år, der deltager i seminarer, konferencer, sportsarrangementer, kulturelle eller uddannelsesmæssige begivenheder tilrettelagt af nonprofitorganisationer.«.

Der er fuld gebyrfritagelse for ovennævnte personkategorier.

Det fremgår af visumkodeksens artikel 16, stk. 6, og artikel 16, stk. 7, første afsnit, at:

»6. I individuelle tilfælde kan det undlades at opkræve visumgebyr, eller det kan nedsættes, når dette har til formål at fremme kulturelle eller sportslige interesser samt interesser på området udenrigspolitik, udviklingspolitik og andre områder af vital offentlig interesse eller af humanitære årsager.

7. Visumgebyret opkræves i euro, i den lokale valuta i tredjelandet eller i den valuta, der normalt anvendes i det tredjeland, hvor ansøgningen indgives, og det refunderes kun i de tilfælde, der henvises til i artikel 18, stk. 2, og artikel 19, stk. 3.« (dvs. tilfælde, hvor en visumansøgning ikke kan antages, eller hvor konsulatet ikke er kompetent).

Visumansøgere fra Kap Verde, jf. visumkodeksens artikel 16, stk. 8, og borgere i Den Europæiske Union, jf. Kap Verdes *Décret-Loi 27/2007*, »modtager en kvittering for det visumgebyr, der er betalt«.

Det fremgår af aftalens artikel 5, stk. 2, at:

»2. Hvis medlemsstaterne eller Kap Verde samarbejder med en ekstern serviceudbyder, kan der opkræves servicegebyr. Servicegebyret skal være proportionelt med de omkostninger, som den eksterne serviceudbyder har afholdt ved udførelsen af sine opgaver, og må ikke overstige 30 EUR. Kap Verde, medlemsstaten eller de berørte medlemsstater skal give alle kategorier af ansøgere adgang til at indgive ansøgninger direkte til deres konsulater.«.

De personkategorier, der er fritaget for visumgebyr, skal betale et servicegebyr, hvis medlemsstaten samarbejder med en ekstern tjenesteudbyder.

I øjeblikket har ingen medlemsstater indgået aftaler med eksterne tjenesteudbydere i Kap Verde.

2.2.3. Indehavere af diplomaspas og tjenestepas

Det fremgår af aftalens artikel 8, at:

»1. Kapverdiske statsborgere eller statsborgere i en af medlemsstaterne, der er indehavere af et gyldigt diplomat- eller tjenestepas, har ret til indrejse i, udrejse af og rejse i transit gennem medlemsstaternes eller Kap Verdes område uden visum.

2. De i stk. 1 omhandlede personer kan opholde sig på medlemsstaternes eller Kap Verdes område i højst 90 dage for hver periode på 180 dage.«.

Procedurerne vedrørende udstationering af diplomater i medlemsstaterne er ikke reguleret af aftalen. Den sædvanlige akkrediteringsprocedure finder anvendelse.

Det fremgår af en fælles erklæring, der er knyttet til aftalen, at parterne blev enige om, at hver part kan suspendere en del af aftalen, navnlig artikel 8, hvis dens anvendelse fører til den anden parts misbrug af aftalen eller til en trussel mod den offentlige sikkerhed. Den delvise suspension af aftalen skal ske efter proceduren i aftalens artikel 12, stk. 5.

Hvis anvendelsen af artikel 8 er suspenderet, indleder parterne forhandlinger med hinanden inden for rammerne af det blandede udvalg med henblik på at løse de problemer, der førte til denne suspension.

Begge parter erklærer, at de vil prioritere at sikre et højt sikkerhedsniveau for diplomat- og tjenestepas, bl.a. ved at indføre biometriske identifikatorer. For Unionens vedkommende vil dette blive sikret i overensstemmelse med kravene i Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004 ⁽¹⁾.

III. SAMARBEJDE OM DOKUMENTSIKKERHED

Det fremgår af en fælleserklæring, der er knyttet til aftalen, at parterne er enige om, at det blandede udvalg bør vurdere, hvilken betydning de respektive rejsedokumenters sikkerhedsniveau har på den måde, hvorpå aftalen fungerer. Parterne forpligter sig med henblik herpå til regelmæssigt at underrette hinanden om de foranstaltninger, der træffes for at undgå mange forskellige rejsedokumenter, for at udvikle de tekniske sikkerhedsaspekter af rejsedokumenter og i forbindelse med personliggørelsesprocessen ved udstedelsen af rejsedokumenter.

IV. STATISTIK

For at gøre det muligt for det blandede udvalg at overvåge aftalens anvendelse effektivt, skal medlemsstaternes diplomatiske og konsulære repræsentationer hver sjette måned fremsende statistikker til Kommissionen, navnlig så vidt muligt med angivelse pr. måned af:

- hvor mange visa til flere indrejser, der er udstedt
- hvor længe de udstedte visa til flere indrejser er gyldige
- hvor mange visa, der er udstedt vederlagsfrit til de forskellige personkategorier, som er omfattet af aftalen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2252/2004 af 13. december 2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder (EUT L 385 af 29.12.2004, s. 1).

KOMMISSIONENS DELEGEREDE AFGØRELSE (EU) 2015/2290**af 12. juni 2015**

om midlertidig ækvivalens for så vidt angår de solvensordninger, der er gældende i Australien, Bermuda, Brasilien, Canada, Mexico og USA, og som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i disse lande

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) ⁽¹⁾, særlig artikel 227, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved direktiv 2009/138/EF indføres der en risikobaseret tilsynsordning for forsikrings- og genforsikringsselskaber i Unionen. Direktiv 2009/138/EF finder fuldstændig anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber i Unionen fra den 1. januar 2016. Selv om direktiv 2009/138/EF først finder fuldstændig anvendelse fra den 1. januar 2016, kan Kommissionen allerede nu vedtage denne delegerede afgørelse i medfør af artikel 311 i direktiv 2009/138/EF.
- (2) Artikel 227 i direktiv 2009/138/EF vedrører spørgsmålet om ækvivalens for så vidt tredjelandforsikringsselskaber, der deltager i koncerner med hovedsæde i Unionen. Når Kommissionen ved en delegeret retsakt har fastslået, at der foreligger ækvivalens i henhold til artikel 227 i direktiv 2009/138/EF, kan sådanne koncerner, forudsat at fradrag og aggregering anvendes som konsolideringsmetode i forbindelse med deres indberetning på koncernniveau, tage hensyn til beregningen af kapitalkrav og disponibel kapital (kapitalgrundlag) i henhold til reglerne i den pågældende ikke-EU-jurisdiktion frem for at anvende direktiv 2009/138/EF ved beregning af koncernens solvenskrav og det anerkendte kapitalgrundlag.
- (3) Artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF omhandler fastsættelse af midlertidig ækvivalens af bestemt varighed for tredjelande, hvis solvensordninger på forsikringsområdet opfylder visse kriterier. Når det er blevet fastslået, at der foreligger midlertidig ækvivalens, gælder afgørelsen i en periode på 10 år med mulighed for forlængelse.
- (4) Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger har rådgivet Kommissionen i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ⁽²⁾ og bidraget til vurderingen af tredjelande i henhold til artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF ⁽³⁾. For så vidt angår USA har forsikringsdialogen, som blev indledt i 2012 med det formål at opnå en bedre gensidig forståelse af de respektive regulerings- og tilsynsordninger på forsikringsområdet, dannet en vigtig ramme om gensidig udveksling af oplysninger og ført til den konklusion, der er nået i denne afgørelse.
- (5) I Australien kræver Life and General Insurance Capital Standards (LAGIC) (General Insurance Prudential Standard (GPS) 110: Capital Adequacy, Life Insurance Prudential Standards (LPS) 110: Capital Adequacy), at forsikringsselskaber beregner kapitalkrav for forsikringsrisici, forsikringskoncentrationsrisici, risikobehæftede aktiver, risici i

⁽¹⁾ EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ EIOPA's ækvivalensanalyse af Brasilien af 10. marts 2015
EIOPA's ækvivalensanalyse af Bermuda af 9. marts 2015
EIOPA's ækvivalensanalyse af Canada af 28. januar 2015
EIOPA's ækvivalensanalyse af Australien af 16. juli 2013
EIOPA's ækvivalensanalyse af Mexico af 16. juli 2013.

forbindelse med koncentration af aktiver, operationelle risici og aggregeringsfordel (aggregation benefit). Der gøres brug af en samlet balancemodel. Der anvendes et minimumskapitalkrav (Prudential Capital Requirement eller PCR); forsikringsselskaber skal endvidere indføre en procedure til vurdering af den interne kapitaldækning (Internal Capital Adequacy Assessment Process eller ICAAP) og fastlægge de foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe en nedgang i kapitalen under hensyntagen til tærskelværdier over PCR. Skadesforsikringsselskaber kan anvende interne modeller, forudsat at de godkendes af den australske tilsynsmyndighed (Australian Prudential Regulation Authority eller APRA). Standarderne GPS 220 og LPS 220 (risikostyring) kræver risikostyringsrammer, der som minimum skal omfatte en risikostyringsstrategi med en beskrivelse af risikostyringspolitikker, procedurer, ledelsesansvar og interne kontroller. Forsikringsselskaber skal aflægge rapport til APRA om deres solvens, finansielle stilling, finansielle resultater, kapitaldækning, investeringer, aktiver og koncentrationer af aktiver, præmie- og erstatningsdata, forpligtelser i henhold til policer og ikke-balanceførte eksponeringer. I henhold til Corporations Act 2001 er selskaber forpligtet til at udarbejde og indgive årsrapporter til det australske børstilsyn (Australian Securities and Investments Commission). Livsforsikringsselskaber, skadesforsikringsselskaber og forsikringskoncerner er underlagt yderligere indberetningskrav vedrørende kapitalforvaltning og kapitaldækning. APRA kan udveksle oplysninger med andre finansielle tilsynsmyndigheder; myndigheden har undertegnet den internationale sammenslutning af forsikringstilsynsmyndigheders multilaterale aftalememorandum om samarbejde og udveksling af oplysninger (Multilateral Memorandum of Understanding on Cooperation and Information Exchange of the International Association of Insurance Supervisors eller IAIS MMoU) og har indgået aftalememoranda (MoU) med udenlandske tilsynsmyndigheder (herunder en række tilsynsmyndigheder i EU). APRA er — uafhængigt af andre — ansvarlig for regulering og tilsyn på forsikringsområdet; det er kun APRA, som kan give en enhed tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i Australien. APRA har beføjelse til at udstede tilsynsstandards, som har retsvirkning. Ingen nuværende eller tidligere ansatte hos APRA må videregive fortrolige oplysninger, som de har modtaget i forbindelse med deres opgaver eller funktioner, og kan pålægges sanktioner i henhold til lovgivningen. Mulighederne for videregivelse af oplysninger i retssager er stærkt begrænsede.

- (6) I Bermuda fastsætter loven om forsikring (Insurance Act) to kapitalkrav for andre forsikringsselskaber end captive forsikringsselskaber⁽¹⁾: en minimumssolvensmargin (Minimum Solvency Margin eller MSM) og et forhøjet kapitalkrav (Enhanced Capital Requirement eller ECR), som begge finder anvendelse på kommercielle livs- og skadesforsikringsselskaber. ECR fastsættes på grundlag af det relevante basissolvenskrav (Basic Solvency Capital Requirement eller BSCR) i overensstemmelse med en standardformel eller forsikringsselskabets godkendte interne model til beregning af kapital, forudsat at ECR som minimum svarer til forsikringsselskabets MSM. BSCR omfatter følgende risici: kreditrisici, kreditspændrisici, markedsrisici, præmierisici, reserverisici, renterisici, katastroferisici og operationelle risici. Et målkapitalniveau (TARGET Capital Level) på 120 % af ECR fungerer som solvenstærskelværdi til tidlig varslings. Reglerne om kvalificeret kapital er forskellige for de forskellige kategorier af forsikringsselskaber. Insurance Act indeholder også bestemmelser om forsikringsselskabers indberetningspligt vedrørende deres solvens. Bermudan Monetary Authority eller BMA er den uafhængige regulerings- og tilsynsmyndighed. De fleste forsikringsselskaber i Bermuda er forpligtet til at udarbejde yderligere årsregnskaber i overensstemmelse med IFRS-standarderne; ellers kan forsikringsselskaber anvende almindeligt anerkendte regnskabsprincipper, som BMA har godkendt. Forsikringsselskaber skal offentliggøre deres årsregnskaber, som indeholder kvantitative og kvalitative oplysninger. BMA kan indgå aftaler og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder; myndigheden har undertegnet IAIS MMoU. BMA er underlagt tavshedspligt, og alle oplysninger om tilsynsbelagte finansielle institutioners forretningsvirksomhed og om dermed involverede personer, som BMA's personale har modtaget, skal behandles som fortrolige oplysninger.
- (7) I Brasilien skal forsikringsselskaber som garanti for deres forpligtelser i henhold til Insurance Decree-Law No. 73/1966 oprette forsikringsmæssige hensættelser, særlige fonde og hensættelser i overensstemmelse med de kriterier, som det nationale råd for privatforsikring (National Council of Private Insurance eller CNSP) har opstillet. I henhold til Resolution CNSP 316 svarer minimumskapitalkravet (Minimum Capital Required eller CMR) til kapitalgrundlaget (Base Capital) eller risikokapitalen (Risk Capital), alt efter hvad der er størst. Kapitalgrundlaget er et fast beløb, som er knyttet til den pågældende enhedstype og de regioner, hvor enheden har tilladelse til at udøve forretningsvirksomhed, samt risikokapitalen, som er summen af kapitalkrav for genforsikrings- og kreditrisici, operationelle risici og markedsrisici. For de fleste forsikringsselskaber er risikokapitalen større end kapitalgrundlaget og udgør derfor CMR. Ved Resolution CNSP 3162/2014 er der fastsat regler for anvendelse af en intern model som alternativ til standardformlen ved beregning af CMR.

⁽¹⁾ I Insurance Act fastsættes der forskellige kategorier af forsikringsselskaber, som er omfattet af forskellige regelsæt. Captive forsikringsselskaber er en særlig kategori af forsikringsselskaber, som ikke er medtaget i EIOPA's vurdering, og som ikke er omfattet af denne retsakt.

Virksomhedsledelse er underlagt minimumskrav. Forsikringsselskaber skal sikre intern kontrol med deres forretningsvirksomhed, informationssystemer og overensstemmelse med lovgivningsmæssige krav. Superintendência de Seguros Privados (SUSEP) har ansvaret for at føre tilsyn med Brasiliens forsikringssektor. SUSEP er et forvaltningsorgan under finansministeriet, som har til opgave at forvalte de regler, som CNSP fastsat. Tilsynsmyndighedens forvaltningsråd har beføjelse til — uafhængigt af andre — at tilrettelægge SUSEP's overordnede politik for regulering og overensstemmelse med CNSP's regler inden for det givne kompetenceområde. Forsikringsselskaber er forpligtet til at indgive data om kapital, aktiver, passiver, indtægter og udgifter til SUSEP hver måned samt nærmere oplysninger om forretningsvirksomheden, balancen og et driftsregnskab hvert kvartal; forsikringsselskaber skal offentliggøre deres årsregnskaber, som indeholder kvantitative og kvalitative oplysninger. SUSEP kan indgå aftaler og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder; myndigheden har undertegnet IAIS MMoU. Oplysninger må kun anvendes med henblik på tilsyn inden for det område, som er omfattet af SUSEP's tilsynsfunktioner. Endvidere anvendes oplysninger modtaget fra en anden myndighed kun til de formål, med henblik på hvilke de blev indhentet. SUSEP's nuværende og tidligere ansatte er underlagt tavshedspligt.

- (8) I Canada kræver loven om forsikringsselskaber (Insurance Companies Act), at forsikringsselskaber skal have tilstrækkelig kapital. De retningslinjer, som Office of the Superintendent of Financial Institutions (OSFI) offentliggør, indeholder præcise standarder. De kapitalkrav, som finder anvendelse på forsikringsselskaber, er Minimum Continuing Capital and Surplus Requirement (MCCSR Guideline) for livsforsikringsselskaber og Minimum Capital Test (MCT Guideline) for skadesforsikringsselskaber. Både MCCSR og MCT tager højde for risici i forbindelse med såvel balanceførte som ikkebalanceførte aktiver og passiver. Skadesforsikringsselskaber skal råde over kapital svarende til mere end 100 % af MCT, mens livsforsikringsselskaber skal råde over kapital svarende til mere end 120 % af MCCSR. Under disse niveauer må forsikringsselskaber ikke drive forretningsvirksomhed. Ud over disse krav findes der et tilsynsmæssigt målkapitalniveau (Supervisory TARGET Capital Level) svarende til 150 % af henholdsvis MCT for skadesforsikringsselskaber og af MCCSR for livsforsikringsselskaber. Kapitalkrav beregnes i overensstemmelse med en standardformel; interne modeller må kun benyttes i yderst få tilfælde. Forsikringsselskaber er også forpligtet til at fastsætte en intern målkapitalprocent på grundlag af en selskabsspecifik risiko- og solvensvurdering (Own Risk and Solvency Assessment eller ORSA), herunder ikke-foreskrevne stresstest, som tager højde for forsikringsselskabets særlige karakteristika. Office of the Superintendent of Financial Institutions (OSFI), det canadiske forsikringstilsyn, er et uafhængigt, selvfinansieret forbundsagentur. Alle regulerede forsikringsselskaber er forpligtet til at forelægge OFSI reviderede årsregnskaber med forklarende bemærkninger, en revisionserklæring (Auditors' Report), en rapport fra den ansvarlige aktuar (Appointed Actuary's Report), en rapport om dynamisk testning af kapitaldækning (Dynamic Capital Adequacy Testing report), som sammenfatter resultaterne af diverse stresstest, og kvartalsvise indberetninger om kapitalstilling. Forsikringsselskaber er endvidere forpligtet til at udarbejde og efter anmodning forelægge en årlig ORSA-vurdering med fastsættelse af en intern målkapital. OSFI kan indgå aftaler og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder; myndigheden tilsluttede sig IAIS MMoU i juli 2012. OSFI er underlagt tavshedspligt, og alle oplysninger om tilsynsbelagte finansielle institutioners forretningsvirksomhed og om deri involverede personer, som OSFI's personale har modtaget, skal behandles som fortrolige oplysninger.
- (9) I Mexico trådte loven om ændring af rammerne for forsikringstilsyn (Ley de Instituciones de Seguros y de Fianzas eller LISF) i kraft den 4. april 2015. I henhold til LISF finder solvenskapitalkravet (Solvency Capital Requirement eller SCR) anvendelse og omfatter genforsikringsrisici, finansielle risici og modpartsrisici. Der foretages stresstest mindst én gang om året (dynamisk solvenstest). I henhold til den mexicanske ordning kan der enten anvendes en standardmodel eller en intern model ved beregning af SCR. Comisión Nacional de Seguros y Fianzas (CNSF) har ansvaret for at føre tilsyn med livsforsikrings- og skadesforsikringsselskaber i Mexico; CNSF har beføjelse til — uafhængigt af andre — at udstede eller inddrage licenser til forsikringsselskaber og foretager stresstest mindst én gang om året. Forsikringsselskaber skal indgive data om deres organisation, forretningsvirksomhed, regnskaber, investeringer og kapital til CNSF mindst én gang hvert kvartal; de skal også offentliggøre deres mål, politikker og praksis i forbindelse med risikotilbageholdelse, -overførsel og -reduktion; endelig skal de offentliggøre kvantitative og kvalitative oplysninger om deres forretningsvirksomhed, forsikringsmæssige og finansielle situation og risici. CNSF kan samarbejde og udveksle oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder, forudsat at der er indgået en aftale om udveksling af oplysninger; der forefindes en række sådanne aftaler, og CNSF anmodede om tilslutning til IAIS MMoU i 2010. Hvis der findes en aftale om udveksling af oplysninger mellem CNSF og en udenlandsk tilsynsmyndighed, skal CNSF anmode den udenlandske tilsynsmyndighed om forudgående tilladelse, inden CNSF videregiver de oplysninger, som tilsynsmyndigheden har tilvejebragt. Ingen nuværende eller tidligere ansatte hos CNSF må videregive fortrolige oplysninger; kravet om tavshedspligt er nedfældet i den nationale lovgivning, og manglende overholdelse af tavshedspligten fører til sanktioner.

- (10) I USA foregår regulering af og tilsyn med forsikring og genforsikring hovedsagelig på delstatsniveau. Forsikrings-selskaber skal overholde de relevante love i de delstater, hvor de indgår aftaler, og forsikringstilsynet varetages af uafhængige tilsynsmyndigheder på delstatsniveau, som er underlagt såkaldte Insurance Commissioners. Delstaternes kapitaldækningskrav er baseret på modellove fra National Association of Insurance Commissioners (NAIC) om Risk-Based Capital (RBC), som alle delstaterne har vedtaget. RBC-standardformlen omfatter de væsentligste risici for hver af de vigtigste forsikringstyper (liv, ejendom og skade og sundhed), og interne modeller kan anvendes i forbindelse med særlige produkter og risikomoduler. RBC beregnes ved at anvende faktorer på diverse aktiver, præmier, krav, udgifter og reserver. Der findes fire niveauer af kvantitative kapitalkrav med hver deres tilsynsmæssige interventioner: Company Action Level, Regulatory Action Level, Authorized Control Level og Mandatory Control Level. Den amerikanske ordning omfatter en ORSA-vurdering for forsikringsselskaber, som kan sammenlignes med vurderingen under Solvens II. For så vidt angår indberetning og gennemsigtighed, findes der standardiserede indberetningskrav, som hovedsagelig omfatter: forretningsvirksomhed og resultater, risikoprofil, værdiansættelsesmetoder og anvendte præmisser, kapitalkrav og forvaltning. Årsregnskaber, herunder aktuarudtalelse og revisionserklæring, offentliggøres. Delstaternes Insurance Commissioners kan udveksle fortrolige oplysninger med udenlandske tilsynsmyndigheder, forudsat at modtageren accepterer at behandle oplysningerne som fortrolige oplysninger. De kan også indgå aftale om udveksling og brug af fortrolige oplysninger. Der er undertegnet en række aftalememoranda om udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder i EU og forsikringsmyndigheder på delstatsniveau; en række forsikringsmyndigheder på delstatsniveau har undertegnet IAIS MMOU, og adskilligt flere har for nylig anmodet herom. I henhold til fortrolighedskrav, som er inkorporeret i delstatslovgivningen på grundlag af NAIC's modellove, er oplysninger, som tilsynsmyndigheder på delstatsniveau har indhentet, fortrolige oplysninger, og myndighederne skal behandle oplysninger, som de har modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder, som fortrolige oplysninger. Ansatte hos tilsynsmyndigheder på delstatsniveau er underlagt tavshedspligt i henhold til delstatslovgivningen.
- (11) Som følge af disse vurderinger bør de tredjelandes solvensordninger, der er omhandlet i denne afgørelse, anses for at opfylde kriterierne for midlertidig ækvivalens i artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF, med undtagelse af reglerne om captive selskaber i Bermuda, som er omfattet af en anden reguleringsordning.
- (12) Varigheden af den første periode for den midlertidige ækvivalens, der fastslås denne afgørelse, bør være ti år. Kommissionen kan dog foretage en særlig gennemgang vedrørende et bestemt tredjeland eller territorium på et hvilket som helst tidspunkt uden for den generelle gennemgang, hvis den relevante udvikling nødvendiggør, at Kommissionen revurderer den ækvivalens, som er fastslået ved denne afgørelse. Kommissionen bør derfor fortsat, med forsikringsteknisk bistand fra EIOPA, overvåge udviklingen i de ordninger, som er gældende i de tredjelande, der er omfattet af denne afgørelse, og opfyldelsen af de betingelser, som denne afgørelse er vedtaget på grundlag af.
- (13) Direktiv 2009/138/EF finder anvendelse fra den 1. januar 2016. Denne afgørelse bør derfor også tilkende ækvivalens fra nævnte dato —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

De solvensordninger, der er gældende i Australien, Bermuda (med undtagelse af reglerne om captive selskaber), Brasilien, Canada, Mexico og USA, og som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i disse lande, anses for at være midlertidigt ækvivalente med ordningen i afsnit I, kapitel VI, i direktiv 2009/138/EF.

Artikel 2

Midlertidig ækvivalens tilkendes i en periode på 10 år fra den 1. januar 2016.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. juni 2015.

På Kommissionens vegne
Jean-Claude JUNCKER
Formand

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2015/2291**af 7. december 2015****om ændring af gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU for så vidt angår maksimumsbeløbet for EU-tilskuddet til programmet for udryddelse af rabies i Letland i 2014***(meddelt under nummer C(2015) 8607)***(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets beslutning 2009/470/EF af 25. maj 2009 om visse udgifter på veterinærområdet ⁽¹⁾, særlig artikel 27, stk. 5,under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 652/2014 af 15. maj 2014 om bestemmelser vedrørende forvaltning af udgifter i tilknytning til fødevarekæden, dyresundhed og dyrevelfærd samt til plantesundhed og planteformeringsmateriale, om ændring af Rådets direktiv 98/56/EF, 2000/29/EF og 2008/90/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002, (EF) nr. 882/2004 og (EF) nr. 396/2005 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/128/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 og om ophævelse af Rådets afgørelse 66/399/EØF, afgørelse 76/894/EØF og beslutning 2009/470/EF ⁽²⁾ særlig artikel 13, stk. 3 og 5, og artikel 45, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved artikel 11, stk. 3, i Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU ⁽³⁾ godkendtes det flerårige program for udryddelse af rabies, som Letland havde forelagt, for perioden 1. januar 2014 til 31. december 2016.
- (2) I overensstemmelse med artikel 11, stk. 6, litra c), nr. vi), i gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU blev maksimumsbeløbet for EU-tilskuddet til det af Letland fremlagte program for udryddelse af rabies i 2014 oprindeligt fastsat til 1 225 000 EUR. Ved samme afgørelses artikel 11, stk. 7, litra c), nr. ii), blev maksimumsbeløbet for den del af programmet, der gennemføres i stødpudezonen i Hviderusland, fastsat til 475 000 EUR.
- (3) På grundlag af Kommissionens gennemgang af foreløbige tekniske og økonomiske rapporter, som var forelagt af medlemsstaterne i henhold til artikel 27, stk. 7, i beslutning 2009/470/EF, om de udgifter, der blev afholdt til finansiering af udryddelsesprogrammerne i 2014, ændredes maksimumsbeløbene for de pågældende programmer ved Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014/925/EU ⁽⁴⁾.
- (4) Ved artikel 5, stk. 17, i gennemførelsesafgørelse 2014/925/EU blev artikel 11, stk. 6, litra c), nr. vi), i gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU ændret, således at maksimumsbeløbet for EU-tilskuddet til det af Letland fremlagte program for udryddelse af rabies i 2014 blev fastsat til 400 000 EUR. Ved artikel 5, stk. 18, i gennemførelsesafgørelse 2014/925/EU blev artikel 11, stk. 7, litra c), nr. ii), i gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU ændret, således at maksimumsbeløbet for EU-tilskuddet til den del af nævnte program, der gennemføres i stødpudezonen i Belarus, ligeledes blev fastsat til 400 000 EUR.

⁽¹⁾ EUT L 155 af 18.6.2009, s. 30.⁽²⁾ EUT L 189 af 27.6.2014, s. 1.⁽³⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU af 29. november 2013 om godkendelse af årlige og flerårige programmer for udryddelse, bekæmpelse og overvågning af visse dyresygdomme og zoonoser, som medlemsstaterne har forelagt for 2014 og efterfølgende år, og om fastsættelse af EU-tilskuddet hertil (EUT L 328 af 7.12.2013, s. 101).⁽⁴⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014/925/EU af 16. december 2014 om godkendelse af visse ændrede programmer for udryddelse, bekæmpelse og overvågning af dyresygdomme og zoonoser for 2014 og om ændring af gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU for så vidt angår EU-tilskuddet til visse programmer, der blev godkendt ved nævnte afgørelse (EUT L 363 af 18.12.2014, s. 173).

- (5) Der var en fejl i det nye maksimumsbeløb for EU-tilskuddet til det af Letland fremlagte program for udryddelse af rabies i 2014. Nærmere bestemt følger det af artikel 11, stk. 6, litra c), nr. vi), og artikel 11, stk. 7, litra c), nr. ii), i gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU som ændret, at hvis den del af programmet, der gennemføres i stødpudezonen i Hviderusland, blev gennemført korrekt og de 400 000 EUR blev udnyttet, ville der ikke være yderligere EU-tilskud til rådighed til den del af programmet, der gennemføres i Letland. Dette er ikke i overensstemmelse med den overordnede strategi for udryddelse af rabies i Den Europæiske Union, eftersom denne strategi er baseret på eliminering af sygdommen i medlemsstaterne og på oprettelse af stødpudezoner langs Unionens ydre grænser med det formål at forhindre, at sygdommen vender tilbage.
- (6) Gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed, idet der tages behørigt hensyn til de foreløbige tekniske og økonomiske rapporter, som Letland har fremlagt om gennemførelsen af programmet for udryddelse af rabies i 2014.
- (7) Foranstaltningerne i denne afgørelse er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Planter, Dyr, Fødevarer og Foder —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

I artikel 11, stk. 6, i gennemførelsesafgørelse 2013/722/EU affattes stk. c), nr. vi), således:

»vi) 800 000 EUR til Letland«.

Artikel 2

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. december 2015.

På Kommissionens vegne
Vytenis ANDRIUKAITIS
Medlem af Kommissionen

DEN BLANDEDE LANDBRUGSKOMITÉ'S AFGØRELSE Nr. 2/2015**af 19. november 2015****om ændring af appendiks 1 og 2 til bilag 9 til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter [2015/2292]**

DEN BLANDEDE LANDBRUGSKOMITÉ HAR —

under henvisning til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter, særlig artikel 11, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter (i det følgende benævnt »aftalen«) trådte i kraft den 1. juni 2002.
- (2) Formålet med aftalens bilag 9 er at lette og fremme den bilaterale samhandel med økologiske produkter med oprindelse i EU eller Schweiz.
- (3) Ifølge artikel 8 i aftalens bilag 9 behandler arbejdsgruppen for økologiske produkter alle spørgsmål vedrørende bilag 9 og gennemførelsen heraf og fremsætter anbefalinger til Den Blandede Landbrugskomité. Arbejdsgruppen er trådt sammen for navnlig at undersøge spørgsmål vedrørende bilagets anvendelsesområde. Anvendelsesområdet for bilag 9 bør udvides til at omfatte vin og gær, eftersom Schweiz' og Den Europæiske Unions bestemmelser på området er ækvivalente. Appendiks 2 bør desuden udgå, eftersom Schweiz har ændret sin lovgivning om mærkning med angivelse af økologisk produktionsmetode for dyrefoder og har vedtaget bestemmelser, der er i overensstemmelse med EU-lovgivningen. Arbejdsgruppen har anbefalet komitéen, at appendikserne til bilag 9 tilpasses.
- (4) Appendiks 1 og 2 til bilag 9 bør derfor ændres —

BESTEMT FØLGENDE:

Artikel 1

Appendiks 1 og 2 til bilag 9 til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter erstattes af teksten i bilaget til denne afgørelse.

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft den 31. december 2015.

Udfærdiget i Bern, den 19. november 2015

For Den Blandede Landbrugskomité

Susana MARAZUELA-AZPIROZ
*Lederen af Den Europæiske Unions
delegation*

Adrian AEBI
*Formand og leder af den schweiziske
delegation*

Thomas MAIER
Komitéens sekretær

BILAG

»APPENDIKS 1

Liste over retsakter som omhandlet i artikel 3 vedrørende økologisk producerede landbrugsprodukter og levnedsmidler

Gældende EU-bestemmelser

Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 af 28. juni 2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2092/91 (EUT L 189 af 20.7.2007, s. 1), senest ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 517/2013 af 13. maj 2013 (EUT L 158 af 10.6.2013, s. 1)

Kommissionens forordning (EF) nr. 889/2008 af 5. september 2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter, for så vidt angår økologisk produktion, mærkning og kontrol (EUT L 250 af 18.9.2008, s. 1), senest ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1358/2014 af 18. december 2014 (EUT L 365 af 19.12.2014, s. 97)

Kommissionens forordning (EF) nr. 1235/2008 af 8. december 2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 for så vidt angår ordninger for import af økologiske produkter fra tredjelande (EUT L 334 af 12.12.2008, s. 25), senest ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/131 af 23. januar 2015 (EUT L 23 af 29.1.2015, s. 1).

Gældende bestemmelser i Schweiz

Ordonnance af 22. september 1997 om økologisk landbrug og økologiske produkters og levnedsmidlers betegnelse (Ordonnance om økologisk landbrug), senest ændret den 29. oktober 2014 (RO 2014 3969)

Ordonnance af 22. september 1997 om økologisk landbrug, udstedt af Département fédéral de l'économie, de la formation et de la recherche (DEFR), senest ændret den 29. oktober 2014 (RO 2014 3979).

Udelukket fra ækvivalensordningen

Schweiziske produkter, hvis bestanddele er fremstillet i forbindelse med ordningen for omlægning til økologisk landbrug

Produkter fra den schweiziske gedeproduktion, når dyrene er omfattet af undtagelsen i artikel 39d i ordonnance om økologisk landbrug og økologiske produkters og levnedsmidlers betegnelse (*).

APPENDIKS 2

Gennemførelsesbestemmelser

Ingen.«

(*) (RS 910.18)

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA